

Arrest

nr. 75 727 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 oktober 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die *loco* advocaat K. PAELINCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 12 februari 2009 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende of werknemer, bij de gemeente Knesselare.

Op 7 mei 2009 legt verzoekster een verklaring van inschrijving af en wordt zij in het vreemdelingenregister ingeschreven.

Op 4 juni 2009 wordt verzoekster in het bezit gesteld van een E-kaart

Op 12 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 15 november 2011. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van

H.M. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet meer aan de in art. 40§4-1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer:

Betrokkene werd op 07/05/2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd door een E-kaart op 04/06/2009 op basis van een arbeidscontract van onbepaalde duur, 20u per week vanaf 01/05/2009. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 03/03/2011 tot op heden werkzoekend is. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn. Gezien het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende, overeenkomstig artikel 40,§4-1° van de wet van 15/12/1980.

Bovendien valt betrokkene niet onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen. Betrokkene bevindt zich immers in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben (art. 42bis §2-2° van de wet van 15/12/1980). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien zij langer dan zes maanden werkloos is (art. 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980). Derhalve kan betrokkene niet meer beschouwd worden als werknemer en moeten we vaststellen dat betrokkene niet meer voldoet aan de in artikel 40§4-1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat betrokkene als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' moet worden beschouwd. De bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft om in haar onderhoud te voorzien worden echter door de Belgische staat ter beschikking gesteld onder van een leefloon als alleenstaande (categorie 2) sinds 24/03/2011. Zodoende voldoet betrokkene (evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40§4-2° van de wet van 15/12/1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

“Doordat

(i)

De overheid zich in de bestreden beslissing baseert op het gegeven dat indien verzoekster een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt zou hebben, zou mogen worden verwacht dat zij nu reeds aan de slag zou zijn; om te stellen dat verzoekster niet meer voldoet aan de vereisten van art. 40 § 4-1° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(ii)

De overheid zich in de bestreden beslissing baseert op het gegeven dat verzoekster zich niet zou bevinden in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben gewerkt; om te stellen dat verzoeker niet onder één van de uitzonderingsmaatregelen van art. 42 bis §2-2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen valt.

Terwijl

De overheid die over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen (quod in casu) er in de eerste plaats moet voor zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij gedegen geïnformeerd zou zijn.

De overheid dient haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden. De beslissing dient te stoeien op een correcte feitenvinding, wat in de hand kan worden gewerkt door het nakomen van de hoorplicht. De overheid dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (zie A. MAST, i. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE in Overzicht van het Belgisch administratief recht, Kluwer, 2002, 53-54 en de daarin opgenomen verwijzingen naar rechtsleer en rechtspraak).

7. In casu staat onomstotelijk vast dat de overheid niet volledig ingelicht was over de belangrijke gegevens welke haar beslissing konden beïnvloeden.

Een gedegen onderzoek van het dossier zou reeds aan het licht hebben gebracht dat verzoekster door ernstige nek- en rugklachten (stuk 7) noodgedwongen haar job als serveerster diende te staken, waardoor verzoekster op zoek moest naar een nieuwe minder fysiek belastende job. Dit vroeg van verzoekster uiteraard de nodige inspanningen en tijd (stuk 9).

Verwerende partij had eveneens — mits grondige informatievergaring, bijvoorbeeld door eenvoudige navraag bij het OCMW — moeten hebben ontwaard dat verzoekster nagenoeg onmiddellijk na de noodgedwongen stopzetting van haar dienstbetrekking als serveerster bij het OCMW te Gent aanklopte, die verzoekster ook een job aanbood.

Om uiteenlopende redenen, verplichting tot het volgen van een infosessie m.bt artikel 60 OCMW wet (stuk 11) en/of verplichting tot het volgen van een opleiding tolk, alsook de noodzaak tot het volgen van medische testen, kon verzoekster echter niet onmiddellijk aan de slag via het OCMW (stuk 14).

Op het moment dat alles dan in orde was en verzoekster finaal haar arbeidsovereenkomst via het OCMW kon aanvatten, kon verzoekster hier door de tussengekomen beslissing (en het interne beleid van het OCMW) niet langer op ingaan.

Het bovenvermelde kan verzoekster uiteraard allerminst kwalijk genomen worden, en kan evident niet leiden tot de zware gevolgen die de bestreden beslissing met zich meebrengen in hoofde van verzoekster. In ieder geval bevond verzoekster zich op het moment van de bestreden beslissing, anders dan dat verwerende partij in haar bestreden beslissing aannam, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid, dit na ten minste één jaar te hebben gewerkt (zie stukken 3-6). Daarnaast is verzoekster sinds 10/03/2011 bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven.

Verzoekster maakte derhalve wel degelijk een kans op reële tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt. Daarenboven voldeed verzoekster op het moment van de bestreden beslissing eveneens aan de toepassingsvoorwaarden van de uitzonderingsmaatregel van art. 42 bis § 2-2° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Het bovenvermelde was in ieder geval aan het licht gekomen indien verzoekster ook was gehoord voorafgaand aan de bestreden beslissing (cfr. infra 2e middel)!

Het voorgaande heeft als gevolg dat de bestreden beslissing dan ook niet op regelmatige wijze tot stand is gekomen.”

2.2. Verzoekster betoogt dat een overheid die over een beoordelingsbevoegdheid beschikt om een besluit te nemen, in de eerste plaats er voor moet zorgen dat haar alle mogelijke nuttige gegevens worden bezorgd opdat zij gedegen geïnformeerd zou zijn. Verzoekster betoogt dat verweerder *in casu* niet volledig ingelicht was over belangrijke gegevens dewelke haar beslissing konden beïnvloeden. Verzoekster wijst erop dat een onderzoek zou hebben uitgewezen dat zij haar werk als serveerster noodgedwongen diende te staken wegens ernstige nek- en rugklachten. Zij benadrukt dat zij vervolgens aanklopte bij het OCMW die haar nagenoeg onmiddellijk een job aanboden, doch zij diende eerst een infosessie en een opleiding tot tolk te volgen en medische testen te ondergaan. Door de huidige bestreden beslissing kon zij evenwel de job niet aanvatten. Tevens wijst verzoekster erop dat, in tegenstelling tot wat verweerder motiveert, zij zich op het ogenblik van de bestreden beslissing wel degelijk in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid bevond, na ten minste

één jaar gewerkt te hebben en sinds 10 maart 2011 is ingeschreven bij de bevoegde dienst van arbeidsbemiddeling. Zij meent dan ook dat zij wel degelijk kans maakt op de arbeidsmarkt.

Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Verzoekster diende als burger van de Unie een aanvraag in op grond van artikel 40, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;”

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding. (...)”

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing:

“Betrokkene voldoet niet meer aan de in art. 40§4-1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden voor verblijf in het Rijk als werknemer:

Betrokkene werd op 07/05/2009 in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving, gevolgd door een E-kaart op 04/06/2009 op basis van een arbeidscontract van onbepaalde duur, 20u per week vanaf

01/05/2009. Uit bijkomend onderzoek blijkt dat betrokkene sinds 03/03/2011 tot op heden werkzoekend is. Indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat zij reeds aan de slag zou zijn. Gezien het gebrek aan een reële kans op tewerkstelling voldoet betrokkene niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende, overeenkomstig artikel 40,§4-1° van de wet van 15/12/1980.”

Verzoekster betwist geenszins dat zij werkloos is sinds 3 maart 2011. De arbeidscontracten die zij neerlegt, dateren allen van voor 3 maart 2011, zodat verzoekster niet aantoot op welke wijze deze contracten de beslissing zouden hebben beïnvloed. Met de argumenten dat het OCMW haar *quasi* onmiddellijk een job aanbood, doch zij eerst een aantal verplichtingen diende te voldoen vooraleer aan de slag te kunnen, weerlegt zij geenszins bovenstaande motivering. Verzoekster geeft zelf aan dat zij niet effectief aan de slag ging bij het OCMW, zodat de vaststelling van verweerder dat verzoekster niet werkt sinds 3 maart 2011 geheel terecht is.

Daarnaast is verweerder nagegaan of verzoekster in aanmerking zou kunnen komen voor een aantal uitzonderingssituaties. Dienaangaande motiveert verweerder het volgende:

“Bovendien valt betrokkene niet onder de eventuele uitzonderingsmaatregelen. Betrokkene bevindt zich immers in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben (art. 42bis §2-2° van de wet van 15/12/1980). Betrokkene behoudt evenmin het statuut als werknemer gezien zij langer dan zes maanden werkloos is (art. 42bis §2,3° van de wet van 15/12/1980). Derhalve kan betrokkene niet meer beschouwd worden als werknemer en moeten we vaststellen dat betrokkene niet meer voldoet aan de in artikel 40§4-1° van de wet van 15/12/1980 gestelde voorwaarden.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat betrokkene als 'beschikker van voldoende bestaansmiddelen' moet worden beschouwd. De bestaansmiddelen die betrokkene ter beschikking heeft om in haar onderhoud te voorzien worden echter door de Belgische staat ter beschikking gesteld onder van een leefloon als alleenstaande (categorie 2) sinds 24/03/2011. Zodoende voldoet betrokkene (evenmin aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (art. 40§4-2° van de wet van 15/12/1980).

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis §1 van de wet van 15/12/1980”

Verzoekster betwist niet dat zij een leefloon ontvangt, verzoekster betwist ook niet dat zij reeds meer dan zes maanden werkloos is. Zij betoogt evenwel te voldoen aan de uitzonderingsvoorwaarde van artikel 42bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt bewijzen bij dat zij tenminste één jaar heeft gewerkt en dat zij sinds 10 maart 2011 bij de bevoegde dienst arbeidsbemiddeling ingeschreven staat. Verzoekster betoogt tenslotte dat zij onvrijwillig werkloos werd, nu zij omwille van ernstige nek- en rugklachten haar functie als serveerster niet langer kon uitoefenen. Uit het administratief dossier blijkt evenwel niet dat verzoekster onvrijwillig werkloos werd op 3 maart 2011. Verzoekster brengt bewijzen bij dat zij een behandeling volgde voor haar nek- en rugklachten, doch zij brengt geen bewijzen bij dat zij om deze reden haar job niet langer kon uitoefenen. Verzoekster toont dan ook niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze concludeerde dat zij zich niet bevindt in een toestand van naar behoren geattesteerde werkloosheid. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt ook dat verweerder zorgvuldig te werk ging en zich informeerde vooraleer een beslissing te nemen aangaande de beëindiging van verzoeksters verblijfsrecht. Zo blijkt uit de bestreden beslissing, wat wordt bevestigd door de informatie uit het administratief dossier, dat verweerder naging of verzoekster nog tewerkgesteld was, of zij OCMW steun ontving en de duur van de periode van werkloosheid. Hiervoor heeft verweerder de Dimona-databank en de kruispuntbank van sociale zekerheid met betrekking tot het leefloon of equivalent geraadpleegd. Verzoekster ontkent de gegevens die verweerder hieruit afleidde niet. Verzoekster slaagt er dan ook niet in aan te tonen met welke gegevens verweerder geen rekening heeft gehouden, die van dien aard zijn dat verweerder tot een andere conclusie zou komen of die van enige invloed konden zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat verweerder op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de hoorplicht.

Verzoekster zet het volgende uiteen:

“Doordat:

De overheid in deze — zonder verzoekster daarin te kennen - overging tot het nemen van de bestreden beslissing, rechtsreeks gebaseerd op een (vermeende) tekortkoming in hoofde van verzoekster,

Terwijl

Op de overheid de verplichting rust om verzoekster te eerbiedigen in zijn recht om zijn standpunt naar voor te brengen.

Verdere toelichting: (de hoorplicht in hoofde van het bestuur).

8. “Deze verplichting impliceert dat het bestuur geen feiten voor bewezen of als niet bewezen kan beschouwen, zonder de betrokken persoon direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken voor te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardiger maken”

(GEUS, J-Cl., “Le respect des droits de la défense en matière disciplinaire: évolutions récentes du contrôle exercé par le Conseil d’Etat, Adm.Publ (T), 1989, 62, voetnoot 8)

Het is immers een beginsel van behoorlijk bestuur dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvSt., THYS, nr. 24.651, 18 september 1974, en nadien bevestigd).

Zulks teneinde de overheid op volledige wijze in te lichten, in het raam van de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding (cfr. infra: 1^e middel).

9. In casu werd aan verzoekster niets gevraagd.

Integendeel verwijst de bestreden beslissing enkel naar het feit dat verzoekster geen reële kans op tewerkstelling zou hebben op de Belgische arbeidsmarkt en dat zij zich niet in een toestand van onvrijwillige werkloosheid zou bevinden (persoonlijk gedrag in hoofde van verzoekster), dit zonder dat nagegaan werd wat de per definitie persoonlijke redenen waren waarom verzoekster op het moment van de bestreden beslissing werkloos was.

Zulks vormt een schending van een substantiële vormvereiste, waardoor de vernietiging van de bestreden beslissingen zich opdringt.”

2.4. De hoorplicht is niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575).

Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoekster mondeling diende te worden gehoord, maar dat zij de mogelijkheid moet hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat verzoekster geen stukken naar voor brengt die zij aan verweerder ter kennis had willen brengen en die van dien aard zijn dat verweerder tot een andere conclusie zou komen of die van enige invloed konden zijn op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Derhalve beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de motiveringsplicht.

Verzoekster zet het volgende uiteen:

“Doordat

(i)

De overheid zich in de bestreden beslissing baseert op het gegeven dat indien verzoekster een reële kans op de Belgische arbeidsmarkt zou hebben, zou mogen worden verwacht dat zij nu reeds aan de slag zou zijn;

om te stellen dat verzoeker niet meer voldoet aan de vereisten van art. 40 § 4-1° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(ii)

De overheid zich in de bestreden beslissing baseert op het gegeven dat verzoekster zich niet zou bevinden in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na ten minste één jaar te hebben gewerkt;

om te stellen dat verzoeker niet onder één van de uitzonderingsmaatregelen van art. 42 bis §2-2° van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen valt.

Terwijl:

Het gebrek aan draagkracht van de motivering kan voortvloeien uit een gebrekkige binding tussen de beslissing en de feiten die als grondslag dienen voor de beslissing. De relevante feiten waarop, waarop de overheid haar beslissing baseert, moeten vanzelfsprekend bestaan en juist zijn (zie A. VAN MENSEL in Het Beginsel van Behoorlijk Bestuur, Kluwer, 1990, 47 e.v en de daarin opgenomen verwijzingen naar rechtsleer en rechtspraak).

10. In onderhavig dossier staat ontegensprekelijk vast dat de overheid zijn bestreden beslissing niet op juiste feiten heeft gebaseerd en gemotiveerd.

Hierboven, onder de uiteenzetting van het eerste middel werd reeds uitvoerig aangetoond:

- dat verzoekster zich in tegenstelling tot wat de overheid in de bestreden beslissing weerhield wel degelijk in een onvrijwillige toestand van werkloosheid bevond, dit wegens ernstige nek— en rugproblemen en administratieve belemmeringen;

- dat verzoekster wel degelijk een reële kans op tewerkstelling op de Belgische arbeidsmarkt heeft, wat meteen duidelijk wordt door het feit dat verzoekster thans een job als administratief medewerkster heeft. Het voorgaande heeft als gevolg dat de bestreden beslissing dan ook niet op regelmatige wijze tot stand is gekomen.”

2.6. Waar verzoekster herhaalt dat zij zich wel degelijk in een onvrijwillige toestand van werkloosheid bevond en hiervoor ook wijst op haar uiteenzetting onder het eerste middel, kan worden volstaan met een verwijzing naar de bespreking onder het eerste middel.

Waar verzoekster stelt het niet eens te zijn met de motieven dat zij geen reële kans op tewerkstelling maakt, terwijl zij thans een job heeft als administratief medewerkster, waaruit duidelijk blijkt dat zij wel degelijk een reële kans op tewerkstelling had, kan het volstaan om op te merken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met een arbeidsovereenkomst ondertekend op 8 december 2011, aldus twee maanden nadat de bestreden beslissing is genomen. Dit stuk kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172; RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder om op basis van de vaststellingen dat verzoekster sinds maart 2011 werkloos was en een leefloon ontving te concluderen dat zij geen reële kans maakte op de arbeidsmarkt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt evenmin aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN